

LBRIS | We know
Rodman Philbrick

Formidabilul **FREAK**

Traducere din limba engleză
de Ruxandra Câmpeanu

 Booklet
fiction

1. Adevărul în armură cu zale

Eu nici c-am avut creier până a apărut Freak¹ și m-a lăsat să-l iau cu împrumut pe al lui pentru o vreme. Țsta-i adevărul adevărat. Adevărul în armură cu zale, așa ar zice Freak, și ți-neți cont că multă vreme el a fost cel cu vorbele. Eu, în schimb, aveam felul meu de a mă exprima, cu pumnii și cu picioarele – asta înainte să devenim Formidabilul Freak și să începem să măcelărim balauri și prostovani și să pășim cu un cap deasupra tuturor.

O vreme mi s-a zis Bătăușu' – asta la grădiniță, când m-au luat în grijă Maie și Lighioaie. Aveam eu un pitic pe creier și le dădeam la gioale tuturor celor care îndrăzneau să mă atingă. Da' asta pentru că *mereu* încercau să mă îmbrățișeze, de parcă lucrul ăsta ar fi fost un tratament de care aveam nevoie.

Maie și Lighioaie, binecuvântate fie căpșoarele lor țuguiate, îmi sunt bunici dinspre partea mamei – sunt părinții *ei* – și ce și-au zis? „Hopa! Ia să punem bestiuța asta împreună cu alte bestiuțe de vârsta ei, poate o să învețe să se poarte mai frumos.“

Aiurea! În loc să mă cumințesc, am inventat tot felul de jocuri –

¹ În engleză, *freak* înseamnă „ciudat“, „monstru“.

kickboxing și dă-i-la-oase și sparge-i-mecla și snopește-i-pe-profi și croiește-le-pe-bestiute –, pentru că știam ce minciună sfruntată e treaba asta cu îmbrățișarea. *Oh, știam eu prea bine...*

Atunci l-am văzut prima oară pe Freak, în anul îmbrățișărilor mincinoase. Nu mi-a sărit nimic în ochi în ce-l privește, pentru că, vedeți voi, pe-atunci eram cu toții destul de mici. Iar el nu stătea zilnic cu noi, în camera de joacă; apărea doar când și când. Avea un aer cam fioros, așa mi-l amintesc. Numai că, mai târziu, chiar Freak m-a învățat că amintirile sunt, de fapt, niște minunate născociri ale minții și că, dacă te străduiești suficient, poți să rememorezi orice, indiferent dacă acel lucru s-a întâmplat în realitate sau nu.

Deci poate că nici nu era *chiar atât* de fioros la grădiniță, deși îmi amintesc că l-a lovit odată pe un puști cu cârja, l-a pocnit pe piciul ăla obraznic destul de zdravăn. Nu știu prin ce minune, dar nu s-a nimerit niciodată ca micuțul Bătăuș să se ia de micuțul Freak.

Poate că tocmai cârjele alea m-au făcut să nu mă arunc asupra lui: prea erau mișto! Voiam și eu o pereche. Iar într-o zi, când a venit micuțul Freak cu picioarele lui strâmbe prinse în niște orteze strălucitoare, cu tije de metal care îi urcau până pe șolduri, păi treaba asta a fost *și mai tare* decât cârjele.

— Sunt Omul-Robot, zicea micuțul Freak, scoțând niște zgomote ciudate, ca de mașinărie, pe când se plimba șchiopătând pe terenul de joacă.

„Rrr... rrr... rrr...“, așa făcea, de parcă ar fi avut motoare de robot în picioare, care făceau „Rrr... rrr... rrr...“, și își trăsesese o față de tip dur, ceva de genul: „Nu te pune cu mine, amice, poate că am un tun cu laser ascuns în tijele astea și te găuresc cât ai bate din

palme“. Freak era încă de pe atunci pasionat de roboți, nici nu încapе vorbă; puștiulică ăsta de juma’ de metru știa deja ce voia de la viață.

După aia, nu l-am mai văzut pe Freak mult timp. Într-o zi pur și simplu n-a mai venit la grădiniță. Apoi, prin clasa a treia parcă, apare un puști blond care se uită urât la mine dintr-o dubiță de-aia pentru infirmi. Mamă, laserele morții țâșneau din ochii lui și mi-am zis: „Hei, el e! Băiatul-robot!“. Nu-mi venea să cred, pentru că uitasem cu totul de el, nu-mi mai aminteam nimic de la grădiniță și trecuse mult de când nu-mi mai zisese nimeni Bătăușu’.

Acum toți îmi spuneau Mad Max sau Max Factor, în afară de un fraier din clasa pentru copiii cu dificultăți de învățare, care mă striga Maxi-Taxi, până l-am convins eu s-o lase baltă. În schimb, Maie și Lighioaie îmi ziceau întotdeauna Maxwell și, dintre toate numele, tocmai pe ăsta, care e numele meu adevărat, îl uram cel mai mult. Maxwell, bleah!

Într-o noapte, după cină, Lighioaie a întrebat-o în șoaptă pe Maie în bucătărie:

— Ai văzut cât de tare a început Maxwell să semene cu *El*?

Așa se exprima când se referea la tata, care se căsătorise cu draga și acum răposata lor fiică și împreună îl făcuseră – bleah, bleah! – pe Maxwell. Lighioaie nu-i spune niciodată pe nume, ci doar „El“, de parcă numele lui ar fi prea înfricoșător ca să fie pomenit.

— Nu numai că Maxwell îi seamănă, a zis Lighioaie în noaptea aia în bucătărie, băiatul e *fix ca el*. Ar fi bine să fim atenți, cine știe ce-ar putea să facă în timp ce dormim. Ca taică-său...

Dar Maie i-a făcut imediat semn să tacă și să nu cumva să mai zică așa ceva, că nu știi niciodată ce urechi de elefant ascultă pe la

uși, iar treaba asta m-a făcut să dau fuga la oglindă să văd dacă nu cumva urechile mele mari mă fac să semăn cu *El*.

Ce fraier, nu?

Ei bine, chiar eram fraier, pentru că, așa cum am mai spus, eu n-am avut creier până nu s-a mutat Freak pe strada mea. În vara de dinainte de a opta. Aia e vara în care am crescut așa de repede, că Lighioaie a zis:

— Mai bine să-l lăsăm pe băiat să umble desculț, că-l strâng pantofii de-i ies ochii din cap.

E vara în care am mers în picioarele goale și m-am ales cu multe căzături. Și e vara în care ciudatul ăla de băiat-robot, cu părul lui de un blond foarte deschis și cu privirea înfricoșătoare s-a mutat în duplexul de pe strada mea, împreună cu frumoasa lui mamă cu plete castanii, Mândra Gwen a Verii.

Numai dacă ești prost de dai în gropi ai putea crede că ăsta e numele ei adevărat, nu?

Fix cum ziceam.

Voi sunteți siguri că mă urmăriți? Pentru că încă n-ați aflat cum am devenit noi doi Formidabilul Freak. E o poveste destul de tare, nu vă uitați că o zic eu.

2. Din adâncuri la lumina zilei

Da, deci în vara aia eu încă locuiam la subsol – un tărâm numai al meu –, în cămăruța pe care mi-a construit-o Lighioaie acolo. A lipit și el niște panouri de lemn și gata! Se cam desfac panourile de pereții de beton ai subsolului și se cam văluresc, dar n-o să mă auziți plângându-mă de treaba asta înșăilată sau de covorul care pute a alge de mare. Pentru că *îmi place* aici; locul ăsta e numai al meu și nu trebuie să-mi fac griji c-ar putea să bage Maie capul pe ușă și să mă ia cu „Maxwell, dragule, *ce anume faci?*“

Nu c-aș face *cine știe ce*. Lighioaie are fixul ăsta că sunt la o vârstă periculoasă și că ei trebuie să stea cu ochii pe mine. De parcă m-aș apuca să pun bombe sau să dau foc la casă. Sau să schilodesc cu vechea mea praștie animalele de companie ale vecinilor sau să fac *cine știe ce* alte năzbâtii. Numai că eu *n-am avut niciodată* o praștie. În schimb, Lighioaie a avut una când era de vârsta mea. Am dovada chiar aici, în albumul cu poze al familiei. E înțețoșată fotografia, dar tot se vede un mini-Lighioaie, fără dinții din față, rânjind la aparat și trăgând cu putere de o praștie preistorică. Bună de schilodit mastodonți, bănuiesc.

— Îmi alegeam doar ținte potrivite, zice Lighioaie și închide albumul, ca să pună capăt discuției.

Un fel de „Ups, mai bine să ascund dovezile – n-aș vrea să-i dau cine știe ce idei băiatului ăștia periculos“.

Nu c-aș avea vreo idee. Creierul meu e complet gol, pricepeți? Eu sunt doar o bestiuță care se ascunde în subsol și salivează pe cărțile de benzi desenate. Bine, nu salivez *la propriu*, dar ați prins voi ideea.

Așa... Deci e întâi iulie și eu deja am început să țin numărătoarea zilelor, căci vine data de patru¹. Mă întreb de unde aș putea să fac rost de niște petarde M80², care cică au forța explozivă a unui baton de dinamită sau cam așa ceva. Când pocnesc îți stă inima în loc o fracțiune de secundă, zbang! Adică exact de ce îi e frică lui Lighioaie: vai, vai, Maxwell cu dinamita în mână!

Într-un sfârșit m-am plictisit de statul în subsol și am ieșit în așa-zisa curte din spate – genul ăla de colțișor de rai împrejmuit cu plasă de sârmă. Degeaba ține Lighioaie în magazie o mașină de tuns iarba, pipernicită și ca vai de lume, că doar n-o să tundă țărâna cu ea, nu? Da, deci pierdeam vremea prin curte, când deodată văd duba asta pentru transport de mobilă. Nu aparținea vreuneia dintre companiile mari, naționale, de transport de marfă, ci unui furnizor local ieftin. Și indivizii ăștia uriași, bârboși și cu maiouri transpirate se pun pe cărat chestii în jumătatea de duplex rămasă goală de la Crăciun, când l-a umflat poliția pe drogatul care stătea acolo.

¹ Ziua Independenței Statelor Unite; sărbătoarea este asociată cu paradele, picnicurile, grătarele în aer liber și artificiiile.

² Clasă de explozibile fabricate inițial pentru uz militar, apoi ca artificii.

Primul meu gând a fost că drogatul s-a întors, că a ieșit din închisoare sau mai știu eu ce și că-și aduce lucrurile înapoi. Dar atunci dau cu ochii de Mândra Gwen. Nu c-aș fi știut cum o cheamă, am aflat asta ceva mai încolo. La început doar am zărit-o în fugă, făcând ture între dubă și ușa de la intrare și vorbind cu bărboșii. Mi-am zis: „Ia stai așa, o știu de undeva!“. Însă după aia m-am gândit: „Da' de unde, fraiere? N-ai tu de unde să cunoști o tipă așa de frumoasă“.

Asta pentru că părea o vedetă de cinema. Purta niște blugi vechi și un tricou lălâu și avea părul strâns la spate și probabil era learcă de transpirație, dar tot ca o vedetă de cinema arăta. De parcă ar fi avut o aură în jurul ei, ca și cum un reflector secret ar fi urmărit-o peste tot, făcându-i ochii să strălucească.

Și mi-am zis că așa se mai ridică și nivelul cartierului nostru. Știu la ce vă gândiți: „Găgăuță asta de-abia a terminat clasa a șaptea, cine se crede?“. Vreau doar să zic că Mândra Gwen avea stofă de vedetă, până și un idiot și-ar fi dat seama de treaba asta. Și mi se părea că o știu de undeva pentru că probabil o văzusem când îl aducea pe Freak la grădiniță, demult, pe vremea lui Pazvante. Zic asta pentru că imediat apare un pitic infirm și blond, plimbându-se tanțoș pe trotuar și dându-le ordine bărboșilor.

— Băi, amețitule! strigă el. Da, da, tu, ăla cu păr pe față! Mai ușor cu cutia aia. În ea e un calculator. Știi tu ce-i ăla calculator?

Nu-mi vine să cred! Mă furișez de-a lungul străzii ca să urmăresc ce se întâmplă și-l privesc pe puștiulică ăsta, un ciudat cu capul de mărime normală, dar cu o statură nu mai răsărită de un metru și cu un trup așa de strâmb, că nici nu poate să stea în picioare ca lumea, ci se ține mereu cu pieptul împins în afară. Își agită cârjele și țipă la oamenii care îi ajută cu mobila.

— Hei, Gwen, zice unul dintre bărboși, n-ai o pastilă să-i dai puștiului? Ne-a făcut capul calendar.

Atunci Gwen iese din casă, își dă la o parte părul care îi umbrea ochii mari și căprui și spune:

— Kevin, du-te și te joacă în curtea din spate, bine?

— Dar calculatorul meu...

— Calculatorul tău n-a pățit nimic. Lasă-i pe oamenii ăștia să-și facă treaba. Mai au puțin și termină și după aia putem să luăm prânzul.

În timpul ăsta eu sunt în fața casei și mă deplasez în mersul piticului încercând să mă port firesc, numai că, așa cum am zis, picioarele mele n-aveau astâmpăr în vara aia și mă împiedicam de toate alea: de spărturile din asfalt, de furnicile de pe trotuar, de umbre, de orice.

Deodată, puștiulică cel ciudățel se răsucește, mă zărește, ridică o cârjă, o îndreaptă spre pieptul meu și zice:

— Legitimează-te, pământeanule!

Ocupat cum eram să nu mă împiedic de ceva, nu-mi dau seama pe moment că vorbește cu mine.

— Am zis să te legitimezi, pământeanule, altfel vei suporta consecințele!

Până să mă dezmeticesc eu și să mă hotărâsc dacă să-i spun numele meu sau mai exact *ce nume* să-i zic – pentru că mi-am dat seama între timp că e ciudățelul ăla de băiat-robot de la grădiniță și poate că mă știe de Bătăușu' –, oricum, până să apuc eu să scot vreo vorbă, apasă pe trăgaciul cârjei și scoate un pocnet ca de pistol.

— Atunci mori, pământeanule, mori!

O șterg de acolo fără o vorbă. Pentru că sunt sigur că vorbește

IBRIS

We know
books

serios. Nu numai după cum ține cârja îndreptată spre mine. Trebuia să-i vedeți privirea! Fraților, puștiulică ăsta chiar că mă urăște.

Chiar că mă vrea mort.